

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON / KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 204815 25 GŽ
Novi Travnik, 02.09.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Alma Islamović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca „HIGRACON“ d.o.o. Sarajevo, ulica Hiseta broj 3, zastupan po punomoćniku Burak Emiru, advokatu iz Travnika, protiv tuženog Srednjobosanski kanton, zastupan po Kantonalnom pravobranilaštvu SBK i punomoćnicima iz Zajedničke advokatske kancelarije Čolaković Emir i Nina Dragoljić, advokatima iz Zenice, radi naknade materijalne štete zbog izgubljene dobiti, vrijednost spora 1.440.000,00 KM, odlučujući o žalbama tuženog, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204815 22 P od 17.03.2025.godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.09.2025. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalbe tuženog se uvažavaju i preinačava presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204815 22 P od 17.03.2025.godine i sudi:

Tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:

Obavezuje se tuženi da tužiocu isplati naknadu štete u vidu izgubljene dobiti zbog nemogućnosti proizvodnje i isporuke električne energije za period od 01.01.2019. godine do 31.12.2022. godine u ukupnom iznosu od 1.134.298,39 KM sa zakonskom zateznom kamatom kako slijedi:

- na iznos od 150.550,13 KM za 2019. godinu počevši od 01.01.2020. godine pa do konačne isplate
- na iznos od 151.555,94 KM za 2020. godinu počevši od 01.01.2021. godine pa do konačne isplate
- na iznos od 152.602,40 KM za 2021. godinu počevši od 01.01.2022. godine pa do konačne isplate
- na iznos od 679.582,92 KM za 2022. godinu počevši od 01.01.2023. godine pa do konačne isplate sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja,
uz naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 23.131,25 KM, u roku od 30 dana, odbija se u cjelosti kao neosnovan.

Obavezuje se tužilac da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 7.981,20 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude.

Obrazloženje

Pobijanom prvostepenom presudom odlučeno je:

Obavezuje se tuženi da tužiocu isplati naknadu štete u vidu izgubljene dobiti zbog nemogućnosti proizvodnje i isporuke električne energije za period od 01.01.2019. godine do 31.12.2022. godine u ukupnom iznosu od 1.134.298,39 KM sa zakonskom zateznom kamatom kako slijedi:

na iznos od 150.550,13 KM za 2019. godinu počevši od 01.01.2020. godine pa do konačne isplate

na iznos od 151.555,94 KM za 2020. godinu počevši od 01.01.2021. godine pa do konačne isplate

na iznos od 152.602,40 KM za 2021. godinu počevši od 01.01.2022. godine pa do konačne isplate

na iznos od 679.582,92 KM za 2022. godinu počevši od 01.01.2023. godine pa do konačne isplate sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav I.izreke).

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 23.131,25 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja presude (stav II.izreke)..

Protiv ove presude žalbe je blagovremeno izjavio tuženi putem Kantonalnog pravobranilaštva SBK i putem punomoćnika iz razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku FBiH. Predlažu ovom sudu da preinači prvostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužioca u cjelosti kao neosnovan i obaveže ga da tuženom nadoknadi troškove postupka prema opredijeljenom troškovniku ili da istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Tužilac je dostavio odgovor na žalbu. Oспорava sve žalbene navode i predlaže ovom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Žalbe su osnovane.

Predmet spora u ovom postupku, prema tužbenom zahtjevu tužioca istaknutom u tužbi od 16.06.2022. godine, uređenoj tužbi od 12.10.2022. godine i konačno preciziranom u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka ekonomske struke na glavnoj raspravi od 17.01.2025.godine godine je naknada štete u vidu izgubljene dobiti zbog nemogućnosti

proizvodnje i isporuke električne energije za period od 01.01.2019. godine do 31.12.2022. godine u ukupnom iznosu od 1.134.298,39 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka, a kako je to navedeno u stavu prvom i drugom izreke prvostepene presude.

U dokaznom postupku pred prvostepenim sudom provedeni su predloženi dokazi stranaka, pa su tako: saslušani svjedoci A. H., E. M., A.M., A. A., A. B., Š. S., provedeno vještačenje po stalnom sudskom vještaku građevinske struke Kalajdžisalihović Harisu, vještačenje po stalnom sudskom vještaku ekonomske struke Bunoza Ivani, te izvršen uvid i čitanje materijalnih dokaza: Ugovor o koncesiji broj: 05-25-383/12 od 01.10.2012. godine, Aneks broj 1 broj: 05-25-263/13 od 02.07.2013.godine, Aneks broj 2 broj: 05-25-532/15 od 05.10.2015. godine, Aneks broj 3 broj: 05-25-731/16 od 07.12.2016. godine, Aneks broj 4 broj: 05-25-160/18 od 28.03.2018.godine, Aneks broj 5 broj: 05-25-675/19 od 14.11.2019.godine, Aneks broj 6 broj: 06-21-8062/21 od 04.10.2021.godine i drugih materijalnih dokaza kako je to navedeno u prvostepenoj presudi (12-14 stranica prvostepene presude).

Među parničnim strankama nije sporno da su zaključili ugovor o koncesiji dana 01.10.2012.godine za projektovanje, izgradnju, korištenje i prenos male hidroelektrane Kruščica 2, da je nakon toga zaključeno šest Aneksa navedenog ugovora radi produženja roka za izgradnju i puštanje u komercijalni rad MHE, da je posljednji Aneks zaključen 04.10.2021.godine i taj rok je produžen do 01.04.2023.godine, da je tužitelj od nadležnih organa i javnih preduzeća dobio potrebne saglasnosti i urbanističko-tehničku dokumentaciju za izgradnju MHE „Kruščica 2“, te da tužitelj nije izgradio, niti pustio u komercijalni rad navedenu MHE.

Među parničnim strankama je sporan pravni osnov i visina tužbenog zahtjeva, odnosno da li je tuženi odgovoran za štetu u vidu izgubljene dobiti zbog nepoduzimanja radnji i aktivnosti po osnovu ugovora o koncesiji.

Ocjenom provedenih dokaza na način propisan članom 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku prvostepeni sud je utvrdio da ugovor o koncesiji između parničnih stranaka nije raskinut niti je prestao da postoji, naprotiv isti je produžen Anexom 6 od 04.10.2021.godine sve do 01.04.2023.godine, a što stranke i ne spore, već i ističu u toku postupka. Kako je između tužioca i tuženog zaključen ugovor o koncesiji isti su zaključivanjem i potpisivanjem ovog ugovora preuzeli obavezu ispunjanja ovog ugovora, pa slijedom toga i ugovorenu odgovornost. Dakle, potpisivanjem ovog ugovora stranke su na sebe preuzele određena prava i obaveze, te ugovorile pravna sredstva za slučaj da jedna od stranaka ne ispunjava preuzete obaveze ili ih obavlja protivno ugovornim odredbama. Kod utvrđene činjenice, da je tužilac u više navrata obavještavao tuženog kao davatelja koncesije o konkretnoj situaciji i tražio od tuženog kao koncesora poduzimanje potrebnih mjera i aktivnosti zbog negativnog reagiranja lokalne javnosti protiv korištenja koncesije, proizilazi da tuženi nije na odgovarajući način poduzimao primjerene radnje i napore u izvršavanju svoje ugovorne obaveze da se prestane sa onemogućavanjem ili otežavanjem koncesionara u korištenju koncesije, te posljedično tome onemogućio tužioca u ispunjavanju njegovih obaveza, odnosno tužilac nije mogao ispuniti svoje obaveze po osnovu ovog ugovora. Potrebno je dodati i to da je tuženi

prilikom zaključenja ugovora preuzeo rizik zaključenja ovakvog ugovora, pa kako je tužilac onemogućen u obavljanju poslova na početku izgradnje centrale, tuženi je postupio suprotno ugovorenim odredbama.

Na ovako pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pogrešno primjenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtjev, a što se osnovano ukazuje žalbama.

Članom 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je nadoknaditi je, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice.

Članom 155. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da šteta predstavlja umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njihovog povećanja (izmakla dobit), kao i nanošenjem fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta).

Članom 158. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da krivica postoji kada je štetnik prouzrokovao štetnu namjerno ili nepažnjom.

Članom 172. Zakona o obligacionim odnosima je propisano da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija.

Članom 185. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da je odgovorno lice dužno je uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala. Ukoliko uspostavljanje ranijeg stanja ne uklanja štetu potpuno, odgovorno lice dužno je za ostatak štete dati naknadu u novcu. Kad uspostavljanje ranijeg stanja nije moguće, ili kad sud smatra da nije nužno da to učini odgovorno lice, sud će odrediti da ono isplati oštećeniku odgovarajuću svotu novca na ime naknade štete. Sud će dosuditi oštećeniku naknadu u novcu kad on to zahtijeva, izuzev ako okolnosti datog slučaja opravdavaju upostavljanje ranijeg stanja.

Članom 186. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da se obaveza naknade štete smatra dospjelom od trenutka nastanka štete.

Članom 189. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi, stavom 2. istog člana propisano je da se visina naknade štete određuje prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke izuzev slučaja kad zakon naređuje što drugo, a stavom 3. istog člana propisano je da se pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

Za postojanje odgovornosti tuženog kao pravnog lica nužno je utvrditi postojanje opštih i posebnih pretpostavki za postojanje takve vrste odgovornosti. Opšte pretpostavke za postojanje odgovornosti za štetu su postojanje štetne radnje, štetne posljedice, te postojanje uzročne veze između štetne radnje i posljedice, kao i postojanje protivpravnosti. Kao posebne pretpostavke su da štetna radnja počinjena u postupanju

organa tužene, jeste da oštećeni moraju biti stranka u nekom postupku, te da na strani organa tužene postoji nepravilnost i nezakonitost u radu.

Postojanje štetne radnje se ogleda u činjenju ili nečinjenju, pa tako štetna radnja se može sastojati u postupanju suprotnom nekom propisu ili postupanju suprotno pravilima struke kao i propisanom načinu obavljanja djelatnosti ili se može raditi o propuštanju postupanja po propisu ili u skladu sa pravilima struke i da su sve ove radnje počinjene u vršenju dužnosti, te je bitno utvrditi da određeno činjenje ili nečinjenje spada u djelokrug ovlaštenja i nadležnosti organa tuženog.

Postojanje štetne posljedice se ogleda u umanjenju imovine oštećenih odnosno obična šteta, te nemogućnost uvećanja imovine odnosno izmakla dobit kada se radi o materijalnoj šteti, odnosno povreda ličnosti kada se radi nematerijalnoj šteti, a što se mora dovesti u vezu sa postojanjem nezakonitog ili nepravilnog rada organa tuženog. Na oštećenima je da dokažu visinu štete.

Nadalje, između štetne radnje i štene posljedice mora postojati uzročna veza, te oštećeni moraju dokazati da je zbog nezakonitog ili nepravilnog rada organa tužene nastupila šteta i da postoji uzročna veza između takvog činjenja ili nečinjenja, te da postojanje pravilnog ili nezakonitog rada mora biti u adekvatnoj uzročnoj vezi odnosno okolnosti koje po redovnom toku stvari dovodi do štetne posljedice.

U pogledu protivpravnosti za nastanak štete zbog nezakonitog ili nepravilnog rada jeste da takvo postupanje bilo u suprotnosti nekom propisu. Nezakonit rad se ima smatrati postupanje suprotno zakonu, drugim propisima ili općem aktu, dok nepravilan rad predstavlja činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti.

Dakle, odgovornost za štetu rada organa tuženog jeste posebna odgovornost za nepravilan i nezakonit rad koji proizlazi iz rada, djelovanja i postupanja tih organa. Ovakav vid odgovornosti predstavlja objektivnu odgovornost koja postoji nezavisno od krivice štetnika, a da bi oštećeno lice ostvarilo pravo na naknadu štete, potrebno je da dokaže da oštećeni ima obavezu da snosi rizik štete, odnosno neophodno je da oštećeni dokaže da je pretrpio štetu i da između štete i štetnikove radnje postoji uzročna veza.

Kako se predmeta šteta potražuje po osnovu ugovora o koncesiji, takođe je potrebno imati u vidu da institut koncesije je uređen Zakonom o koncesijama koji u odredbi člana 4. definiše koncesiju kao pravo na obavljanje privredne djelatnosti korištenjem prirodnih bogatstava i dobara u općoj upotrebi, dok iz ostalih odredaba ovog zakona proizilazi da se koncesija dodjeljuje odlukom o koncesiji nakon čega se sa koncesionarom zaključuje ugovor o koncesiji. U sadržajnom smislu koncesija je poseban pravni institut pomoću kojeg javna vlast dozvoljava iskorištavanje određenog dobra, izvođenje određenih radova ili obavljanje kakve djelatnosti. Odluka o dodjeli koncesije ima javno - pravni značaj jednostranog akta javne vlasti i na toj odluci se zaključuju ugovor o koncesiji sa koncesionarom koji je građansko pravne prirode i na njihova međusobna prava i obaveze primjenjuju se pored odredaba Zakona o koncesijama i odredbe Zakona o obligacionim odnosima, a što su parnične stranke ugovorile i u ugovoru o koncesiji.

Stoga, po stanovištu ovog suda iz dokaza izvedenih u toku ovog postupka jasno proizilazi da ugovor o koncesiji između parničnih stranaka nije raskinut niti je prestao da postoji, naprotiv isti je produžen Anexom 6 od 04.10.2021.godine sve do 01.04.2023.godine, a što stranke i ne spore, već i ističu u toku postupka. Kako je između tužioca i tuženog zaključen ugovor o koncesiji isti su zaključivanjem i potpisivanjem ovog ugovora preuzeli obavezu ispunjanja ovog ugovora, pa slijedom toga i ugovorenu odgovornost. Dakle, potpisivanjem ovog ugovora stranke su na sebe preuzele određena prava i obaveze, te ugovorile pravna sredstva za slučaj da jedna od stranaka ne ispunjava preuzete obaveze ili ih obavlja protivno ugovornim odredbama. Kod utvrđene činjenice, da je tužilac u više navrata obavještavao tuženog kao davatelja koncesije o konkretnoj situaciji i tražio od tuženog kao koncesora poduzimanje potrebnih mjera i aktivnosti zbog negativnog reagiranja lokalne javnosti protiv korištenja koncesije, proizilazi da tuženi nije na odgovarajući način poduzimao primjerene radnje i napore u izvršavanju svoje ugovorne obaveze da se prestane sa onemogućavanjem ili otežavanjem koncesionara u korištenju koncesije, te posljedično tome onemogućio tužioca u ispunjavanju njegovih obaveza, odnosno tužilac nije mogao ispuniti svoje obaveze po osnovu ovog ugovora. Potrebno je dodati i to da je tuženi prilikom zaključenja ugovora preuzeo rizik zaključenja ovakvog ugovora, pa kako je tužilac onemogućen u obavljanju poslova na početku izgradnje centrale, tuženi je postupio suprotno ugovorenim odredbama.

Međutim, iako je tuženi postupio suprotno ugovorenim odredbama, po stanovištu ovog suda u konkretnoj pravnoj stvari treba imati u vidu da tužilac u ovoj pravnoj stvari potražuje samo materijalnu štetu u vidu izgubljene dobiti, ali i ne druge vidove štete. Stoga prije svega treba imati u vidu da izgubljena dobit predstavlja specifičan vid štete koja se može očekivati po redovnom toku ili u posebnim okolnostima i koja bi bila ostvarena da nije bilo štetne radnje. Za razliku od obične štete, koja se sastoji u umanjenju postojeće imovine, izgubljena dobit (tzv. negativna šteta) sastoji se u sprečavanju povećanja imovine. Za njezino ostvarenje potrebno je dokazati objektivnu vjerovatnost da bi korist doista nastala da nije bilo štetne radnje. Za ovaj vid štete moraju biti ispunjeni određeni uslovi, a to je da je šteta u vidu izgubljene dobiti izvjesna i da postoje elementi na osnovu kojih se može odrediti iznos izgubljene dobiti i ako očekivana izgubljena dobit ne bi bila protivna važećim propisima i dobrim poslovnim običajima, te isto tako da dobit koju bi tužilac trebao ostvariti samo ako je prema onome što se u životu redovno dešava ili prema posebnim okolnostima slučaja je izvjesno (van razumne sumnje) da bi tu korist i ostvario. Pri tom, nije dovoljno da je dobit planirana. Potrebno je da se radi o dobiti koji bi svakako nastala, da postoji razumna vjerovatnoća u pogledu ostvarenja takve koristi, te da se radi o dobiti koja se osnovanom mogla očekivati u redovnom toku stvari. Dakle izgubljena dobit mora biti očekivana u odnosu na okolnosti uslijed kojih je šteta nastala, te slijedom toga svaka okolnost zahtjeva posebno dokazivanje izgubljene dobiti. Takođe bitan uslov za ostvarivanje ovakvog vida štete jeste da tužilac mora dokazati da se bavio određenom djelatnošću i da bi on obavljanjem te djelatnosti ostvarilo dobit, te izmakla dobiti za pravna lica mora u obzir uzeti stvarna i očekivana dobit sa jasno iskazanim finansijskim pokazateljima koji će biti određivani za svaki pojedinačan slučaj posebno. Stoga, po stanovištu ovog suda, a kako je tužilac pravno lice, ova vrsta štete se mora posmatrati u skladu sa njegovom redovnom djelatnošću te je tužilac morao dokazati da je prije svega pretrpio štetu i da je šteta nastala isključivo zbog radnje ili propusta

tuženog (kako je izraženo i u stavu Vrhovnog suda Federacije BiH iz odluke broj 65 0 Ps 198263 21 Rev od 25.08.2021. godine, objavljen na stranici 121. časopisa „Sudska praksa“ broj 90, oktobar, novembar i decembar 2021. godine).

Kako je prvostepeni sud utvrdio da tužilac nikada nije ni započeo izgradnju centrale koja je trebala da svojim poslovanjem eventualno ostvari dobit, to je prema stanju stvari neizvjesno da li bi u periodu za koji tužilac potražuje izmaklu dobit od 1.1.2019.godine do 31.12.2022.godine počeo sa izgradnjom i da nije bilo onemogućavanje građana mjesne zajednice Kruščica, kao i da bi počeo da obavljanje djelatnosti ostvario dobit, posebno ako se ima u vidu činjenica da je ugovor o koncesiji zaključen 01.10.2012.godine, a tužilac pokušao da započne radove tek u 2017.godini, posebno ako se ima u vidu da su mještani dali svoju saglasnost za izgradnju centrale u momentu i nakon zaključenja ugovora, a tome usprotivili nakon pet godina od zaključenja, dakle da tužilac prije nije ni pokušavao da započne radove, a ugovor je potpisan 2012.godine, to je po stanovištu ovog suda tužbeni zahtjev neosnovan.

Kako je prvostepeni sud na pravilno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primjenio materijalno pravo, to je drugostepeni sud shodno odredbi člana 229. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku odlučio kao u izreci ove presude.

Članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku propisano je da će sud, kad preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek ili ukine tu odluku i odbaci tužbu, odlučiti o troškovima cijelog postupka.

Članom 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je članom 387. stav 1. istog Zakona propisano da će sud, pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi, uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice ocjenjujući brižljivo sve okolnosti.

Članom 102. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku koji je stupio na snagu 31.12.2015. godine, izmijenjena je i odredba člana 395 i propisano da se odredbe o troškovima postupka primjenjuju i na stranke koje zastupa javno pravobranilaštvo i obuhvataju troškove koji bi bili priznati stranci koju zastupa advokat. Članom 106. stav 1. istog zakona je propisano da će se započeti postupci, u kojima do dana stupanja na snagu ovog zakona, nije donesena prvostepena presuda, provesti prema odredbama ovog zakona. Kako je presuda u ovoj pravnoj stvari donesena nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku, tuženom koga zastupa javno pravobranilaštvo, pripadaju troškovi postupka.

Članom 1. Zakona o izmjenama i dopuni Zakona o advokaturi Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije BiH broj: 18/2005) ograničena je visina nagrade i ona može iznositi najviše u visini jednomjesečne prosječne plate u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Preinačenjem prvostepene presude tuženi je u cjelosti uspio u predmetnom sporu, pa je prvostepenu presudu valjalo preinačiti i u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka, a sve shodno naprijed citiranim odredbama Zakona o parničnom postupku.

Tuženom, prema ocjeni drugostepenog suda, pripada pravo na naknadu troškova postupka koji se odnose na troškove zastupnika tuženog-pravobranioca u skladu sa odredbama člana 102.i člana 106.stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku, u vezi s odredbom člana 1. Zakona o izmjenama i dopuni Zakona o advokaturi Federacije Bosne i Hercegovine, i to na ime nagrade za: sastav odgovora na tužbu od 30.11.2022.godine u iznosu od 1.161,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu dana 24.04.2023.godine u iznosu od 1.233,00 KM, zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 16.05.2023.godine u iznosu od 638,00 KM, zastupanje na glavnoj raspravi dana 22.10.2024. godine u iznosu od 1.369,00 KM, zastupanje na nastavku glavne rasprave dana 26.11.2024.godine u iznosu od 685,00 KM, zastupanje na nastavku glavne rasprave dana 17.01.2025.godine u iznosu od 685,00 KM, sastav žalbe od 18.04.2025.godine u iznosu od 1.583,00 KM, troškovi geodetskog vještačenja u iznosu od 300,00 KM, troškovi građevinskog vještačenja u iznosu od 250,00 KM, troškovi prevoza na relaciji Vitez-Travnik-Vitez u iznosu od 77,20 KM, što sve ukupno iznosi 7.981,20 KM. Prema statističkim podacima koje objavljuje Federalni zavod za statistiku, visina prosječne jednomjesečne plate u vrijeme poduzimanja procesnih radnji od strane pravobranioca, u mjesecu novembru 2022.godine iznosila je 1.161,00 KM, u aprilu 2023.godine 1.233,00 KM, u maju 2023.godine 1.277,00 KM, u oktobru 2024.godine 1.369,00 KM, u novembru 2024.godine 1.369,00 KM, u januaru 2025.godine 1.369,00 KM i u aprilu 2025.godine 1.583,00 KM.

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijenio jer isti nisu od odlučnog značaja za pravilnost i zakonitost prvostepene presude shodno odredbi iz člana 231. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić